

Leni Saris

Mijn naam is Myrthe

 Uitgeverij Oorsprong

Hoofdstuk 1

De oude heer Cornet was een wonderlijk man geweest, vriendelijk maar zonderling. De kinderen Rost, zoals de drie dochters van de familie Rost van den Eijlder gemakshalve werden genoemd, herinnerden zich dat hij boeiende verhalen vertelde over de zee en gul was met het fruit uit zijn tuin, zodat ze nooit op zijn terrein hoefden te stropen, wat hen misschien wel wat had gespeten omdat verboden vruchten meestal erg zoet smaken.

‘Cornet is een beste man, maar het enige waar hij gul mee is, zijn de halfrijpe appelen en peren uit zijn tuin!’ had moeder Licia zuchtend opgemerkt na een afmattende tienmaal herhaalde renpartij van beneden naar boven, waar alle drie haar dochters tegelijk met hevige buikpijn kampten ten gevolge van de vrijgevigheid van de heer Cornet.

Frank Rost, sinds jaren een bekende toneelschrijver en criticus, haalde berustend zijn schouders op. Zijn ogen waren spottend en teder tegelijk. Er waren heel wat jaren verlopen sinds hij met Licia van Marle getrouwd was, maar ze was

nog altijd slank en haar grote bruine ogen in het gave gezicht onder het korte modern gekapte haar gaven haar iets meisjesachtigs, dat ze waarschijnlijk nooit zou verliezen.

‘Jij blijft overal zo kalm onder!’ Licia zuchtte opnieuw, maar deze keer zo toneelmatig dat Frank grinnikte. ‘Die man, Cornet, is zo behoudend en waarom? Al jarenlang smeeke je hem, nou ja bijna, om ons dit verrukkelijke huis te verkopen, maar wat doet meneer Cornet?’

‘Nou en...’ zei Frank Rost en hij stopte bedachtzaam zijn pijp, die zo goed paste bij zijn Engels lijkende uiterlijk en onverstoorbaarheid. ‘Vertel me nog maar eens wat meneer Cornet doet, maar ik weet het intussen wel, lieve kind. Hij zegt met een vriendelijke glimlach en uiterst beleefde stem: ‘Ach nee, meneer Rost! Ik verkoop niets. Ik houd m’n bezittingen zolang ik leef bijeen. Dat is mijn goed recht en u hoeft heus nooit uit het huis. Later, als ik er niet meer ben... ja, dan kunt u het kopen, niet eerder. Het heeft geen zin om aan te dringen’.

‘Intussen stopt hij onze spruiten vol met onrijp fruit!’ Licia spitste haar oren. ‘O hemel, daar heb je er weer een. Het is Myrthe, die heeft natuurlijk een dubbele portie te pakken gekre-

gen. Daar heet ze ook Myrthe voor.'

Licia draafde de kamer uit en Frank overwoog of het nodig was om als hulptroop uit te rukken naar boven. Onder het smalle zwarte snorretje klemde hij zijn tanden om de steel van zijn pijp en leunde zijn nog altijd dikke haardos tegen de rug van de heerlijke stoel met de hoge rug uit de tijd van zijn grootmoeder. De stoel was door Licia op een verkoping ontdekt en opnieuw overtrokken met een fleurige, zware soort cretonne. In de ruime, zonnige kamers was die stoel de blikvanger geworden. En later, toen de meisjes trouwden en het huis verlieten, was de gedachte aan de stoel genoeg om hun heerlijke jeugd terug te brengen in hun herinnering. Dan had Annet, die sinds haar huwelijk in Canada woonde, met heimwee te kampen.

Zul je 'm nooit weg doen? schreef ze in een vlag van weemoed. Wat hadden we het toch heerlijk. Zo'n jeugd hebben maar weinig kinderen!

De laatste opmerking mocht misschien wat overdreven klinken, maar het was in ieder geval typerend voor de sfeer in Het Krekeltje. Iemand die grappig wilde zijn, had eens aan de achtjarige Myrthe gevraagd waar de mier was, in

de veronderstelling dat ze niet zou begrijpen waarover het ging. Myrthe had echter al zoveel woordspelingen en verwondering over de naam van hun huis gehoord en meegemaakt, dat ze de grappige man met tintelende blauwe ogen aankeek en rustig zei: ‘U bedoelt de zingende krekel en de ijverige mier? Nou, het is heus waar, we hebben het met z’n allen verzonnen. Annet had Charles Dickens uit papa’s boekenkast getrokken en ze kreeg hem op haar hoofd – dat boek dan altijd – het ging over een krekel die zo gezellig zong bij de huiselijke haard, omdat het een gezellig huis was, zo iets tenminste. Annet had een bult op haar kop... eh... hoofd... en de volgende dag liet papa Het Krekeltje op de gevel schilderen. Leuk, hè?’

‘Ja, erg leuk!’ zei de gast en hij meende het, waarop Myrthe hem prompt heel wat minder vervelend vond.

‘Een krekel hebben we ook, maar hij zit niet in de haard,’ vertrouwde ze de man, een zakenrelatie van haar vader, vriendelijk toe. ‘Hij is van goud en hij heeft robijnen oogjes. Mama kreeg hem van papa en hij is beeldig.’

Het Krekeltje lag midden in een tuin die ouderwets aandeed, met heel veel bloemen, een

nauwelijks in toom te houden weelde en achter het huis een geweldig grasveld met een oude kastanje, waaronder de familie schaduw zocht als het warm was en waar ze alles heen-sleepten om het zich gemakkelijk te maken. Aan de achterkant was het uitzicht onbegrensd. Een sloot was de afscheiding tussen de tuin en het weiland en de boomgaard van de heer Cornet. Toen de drie meisjes nog klein waren, hadden hun ouders de sloot afgeschermd met gaas en prikkeldraad. Het had niet geholpen. Ze hadden er alle drie minstens een keer of zes in gelegen. De sloot was niet diep en de meisjes leerden vlug zwemmen, zodat het lelijke obstakel werd weggehaald en het drietal rustig verder ging met stekelbaarsjes en kikkervisjes vangen, al dan niet gevolgd door een duikeling in de sloot en hun kamers stonden altijd vol jampotjes met krieuwelend klein watergoed.

Vooraf de levendige, kwikzilverachtige Myrthe hield dolveel van Het Krekeltje. Toen de onderwijzeres van de school waarop Myrthe de woeligste leerling was, haar het begrip alliteratie had bijgebracht, kwam Myrthe thuis en vertelde aan tafel, met een verzaligde uitdrukking op haar pittige gezichtje, dat ze zo iets moois

had verzonnen! In Het Krekeltje werd de goede regel gehandhaafd dat je rustig je mening moest kunnen zeggen. Pas daarna kon je erover gaan debatteren, wat dan bij de meisjes in hun prille jeugd steevast op kibbelen uitliep.

In ieder geval luisterde iedereen naar Myrthe, die met het geluid van een puffende stoomlocomotief uitstootte dat ze voortaan met heel haar hart aan de huiselijke haard was verknocht. Het werd een familiegrapje met een fluwelen achtergrond. Iedereen hield van Myrthe en Myrthe hield van heel de wereld. Ze was een zonnig kind, geestig en ad rem en alles wat ze deed gebeurde met innige overtuiging, zelfs vechten met de twee oudere zussen, die alsmaar moeder-tje over haar wilden spelen, heel goed bedoeld maar ongewenst.

‘Ik heb maar één moeder en dat is Licia!’ had de jongste op een middag woedend geschreeuwd, met een vinger priemend in de richting van haar moeder. ‘Die twee nare meiden daar... laat ze uitscheiden!’

‘Sinds wanneer noem jij je moeder Licia?’ informeerde vader Frank rustig. ‘En sinds wanneer zijn je zusjes meiden?’

‘Jij noemt mama toch ook Licia?’ Het klonk

verbolgen en een vuile, kleine hand veegde resoluut langs een nat neusje. ‘En als ze me op m’n kop zitten, dan zijn ze akelige meiden. Mama zal wel zeggen wat ik doen moet, niet zullie!’

‘Om te beginnen zeg je tegen mama geen Licia, dat is het voorrecht van je papa, mijn kind!’ Frank trok zijn jongste dochter op zijn knie. ‘Ten tweede zijn en blijven Annet en Ellen meisjes en ze zijn ook niet zullie. Mijn arme oren doen pijn, weet je dat wel?’

‘Gekkerd!’ zei de onverbeterlijke Myrthe met een ruk aan zijn oor en een zoen op zijn neus.

Vijf minuten later liepen de drie gezusters roerend eensgezind de tuin in op jacht naar kat-tenkwaad, waar ze sterk in waren.

Licia vanuit grootmoeders stoel keek met een serene glimlach naar haar man.

‘Myrthe, je moest haar zo nodig Myrthe noemen... lieve, ouderwetse bloemen...passend bij deze lieve ouderwetse tuin. Jammer dat vuurpijl geen gangbare naam is!’

Ze schoten samen in de lach. De laatste van het klaverblad moest een mooie, romantische naam dragen en in de maanden voor Myrthes geboorte werkte haar vader aan een toneelstuk waarin Myrthe de hoofdrol speelde.

‘Het huis is vol als Myrthe thuis is!’ klaagden Annet en Ellen, maar als Myrthe een enkele keer logeerde bij tante Yvonne en oom Will, dan miste iedereen haar, tot de hond, de poes en de pony toe. Het Krekeltje leefde pas weer als Myrthe haar stormachtige intocht hield en riep dat ze nooit meer van huis ging, al vond ze het dan ook fijn bij tante Yvonne en oom Wili. Alleen tante Tresi, oom Wills zuster, mocht ze niet. Maar dat was, zoals ze zonder respect zei, volgens mam altijd een zure geweest.

Uit pedagogische overwegingen werd Myrthe voorgehouden dat het geen pas gaf om tante Tresi voor zure uit te schelden, maar de kracht der overtuiging ontbrak aan het ouderlijk vermaan. Tante Tresi had het Licia nooit vergeven dat zij met Frank Rost van den Eijlder was getrouwd.

Franks nichtje Yvonne, Will, Tresi en Frank waren vrienden geweest, een hecht kringetje. Yvonne en Frank, die sinds zijn prille jeugd bij Yvannes ouders op De Eikenhof had gewoond, onderhielden nauwe vriendschapsbanden met Tresi en Will van Kasselt van De Beukenhof, twee aaneengrenzende bezittingen in het Limburgse heuvelland. Toen kwam Licia van Marle, eens

de rijke bankiersdochter maar na het debacle met een geweldige stomp in haar rug, zoals ze het zelf jaren later noemde, uit haar leventje van verwend enig kind in de harde werkelijkheid geduwd. Haar vader stierf plotseling, er was geen geld, geen luxe, er was niets meer over van haar vroegere leven. Ze zocht een baan en vond die als kinderjuffrouw bij de rijk geworden en niet door de omgeving geaccepteerde familie Van Zuylen.

Banen waren in die tijd niet voor het uitzoeken en de moeilijkheden zouden Licia waarschijnlijk boven het hoofd zijn gegroeid als ze Yvonne niet had ontmoet en Frank! Hoewel Tresi kort na Licia en Frank getrouwd was met een andere jeugdvriend, was ze door de jaren heen Licia altijd als de indringster blijven zien en ze noemde haar daarom plechtig Felicia... wat verder door geen mens werd gedaan. Myrthe, die hier en daar een woord had opgevangen en vlug van begrip was, had de hele geschiedenis al begrepen voor de oudere Ellen en Annet zover waren.

‘Houden jullie je maar niet alsof je tante Tresi – bah wat een naam – niet zuur vinden!’ was het antwoord van Myrthe op de zwakke vermaning